

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XII — Nr. 52

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 2 februarie 2000

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRÂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR			
1.	2	59.	7
2.	2		
3.	3		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 159 din 14 octombrie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă			
	3-6	70.	7
		72.	8
ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.	6-7	87.	8

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE privind demisia unui deputat

În temeiul art. 67 alin. (2) din Constituția României și al art. 192 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat,

Camera Deputaților h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Camera Deputaților ia act de cererea de demisie prezentată de domnul Florea Simion, deputat ales în Circumscripția electorală nr. 16 Dâmbovița, aparținând Grupului parlamentar al minorităților naționale, și declară vacant locul de deputat deținut de acesta.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 1 februarie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ION DIACONESCU

București, 1 februarie 2000.

Nr. 1.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE privind validarea unui mandat de deputat

În temeiul art. 67 alin. (1) din Constituția României și al art. 66 alin. (9) din Legea nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și având în vedere Raportul Comisiei de validare,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se validează mandatul de deputat al domnului Ștefan Popa, ales la 3 noiembrie 1996, în Circumscripția electorală nr. 2 Arad, mandat devenit vacant ca urmare a decesului deputatului Ion Rațiu.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 1 februarie 2000, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ION DIACONESCU

București, 1 februarie 2000.

Nr. 2.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRÂRE
pentru alegerea vicepreședinților,
secretarilor și chestorilor Camerei Deputaților

În temeiul art. 61 alin. (2) din Constituția României și al art. 23 și 24 din Regulamentul Camerei Deputaților, republicat,

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aleg în funcția de vicepreședinte al Camerei Deputaților următorii deputați:

Vasile Lupu	— Grupul parlamentar P.N.Ț.C.D. — civic-ecologist
Adrian Năstase	— Grupul parlamentar al P.D.S.R.
Miron Tudor Mitrea	— Grupul parlamentar al P.D.S.R.
Bogdan Niculescu-Duvăz	— Grupul parlamentar U.S.D.—P.D.

Art. 2. — Se aleg în funcția de secretar al Camerei Deputaților următorii deputați:

Acsinte Gaspar	— Grupul parlamentar al P.D.S.R.
Andrei Ioan Chiliman	— Grupul parlamentar al P.N.L.
Kónya Hamar Alexandru	— Grupul parlamentar al U.D.M.R.
Vasile Miclăuș	— Grupul parlamentar al P.U.N.R.

Art. 3. — Se aleg în funcția de chestor al Camerei Deputaților următorii deputați:

Tănase Barde	— Grupul parlamentar P.N.Ț.C.D. — civic-ecologist
Alexandru Lăpușan	— Grupul parlamentar al P.D.S.R.
Gheorghe Albu	— Grupul parlamentar U.S.D.—P.D.
Gherasim Gazi	— Grupul parlamentar al minorităților naționale

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ION DIACONESCU

București, 1 februarie 2000.

Nr. 3.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 159

din 14 octombrie 1999

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Decretul nr. 218/1960
 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător

Romul Petru Vonica	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria

Sectorului 5 București în Dosarul nr. 11.174/1997 al acestei instanțe.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 septembrie 1999, fiind consemnate în încheierea din acea dată, când Curtea a amânat pronunțarea pentru 28 septembrie 1999 și apoi pentru 5 octombrie 1999, pentru 12 octombrie 1999 și pentru 14 octombrie 1999.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 1998, pronunțată în Dosarul nr. 11.174/1997, Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Decretul nr. 218/1960, excepție ridicată din oficiu de către instanța judecătorească.

În motivarea excepției instanța judecătorească susține că dispozițiile art. III din Decretul nr. 218/1960 contravin art. 41 alin. (2) din Constituție, „întrucât prevăd un termen diferit de prescripție extinctivă a dreptului la acțiune în restituirea bunurilor aflate în posesia statului, instituind prin aceasta, pentru bunurile proprietatea statului, un regim juridic mai favorabil decât regimul juridic aplicabil proprietății persoanelor fizice și celorlalte persoane juridice, în afara statului“. Referitor la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate instanța consideră că „sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 23 alin. (1), (2) și (3) din Legea nr. 47/1992, Decretul nr. 218/1960 nefiind abrogat expres prin nici un act normativ ulterior [...]“. În legătură cu jurisprudența Curții Constituționale, referitoare la neconstituționalitatea textului normativ în cauză, instanța consideră că, într-adevăr, această excepție „a mai făcut obiectul unor decizii ale Curții Constituționale, printre care și Decizia nr. 5/1995, însă toate aceste decizii se refereau la cauze în care se solicita să se constate că nașterea dreptului de proprietate al statului, prin Decretul nr. 218/1960, s-a realizat printr-un act normativ neconstituțional. Or, în considerentele Deciziei nr. 5/1995, Curtea Constituțională a reținut că trebuie făcută distincție între constituirea dreptului și efectele sale sub imperiul actelor normative anterioare Constituției din 1991, pe de o parte, și efectele dreptului constituit anterior care se produc în continuare sub regimul Constituției actuale, pe de altă parte. În cauzele la care se referă deciziile anterioare ale Curții Constituționale, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 218/1960, era vorba despre constituirea dreptului și despre efectele sale sub imperiul actelor normative anterioare Constituției din 1991, pentru aceste cazuri Curtea arătând că nu este competentă să se pronunțe“. În continuare instanța apreciază că excepția din cauza de față este admisibilă, întrucât, spre deosebire de excepțiile ridicate în celelalte dosare, „se referă însă la efectele Decretului nr. 218/1960, ce se produc după adoptarea Constituției din 1991, pârâțul, Ministerul de Interne, solicitând aplicarea în prezent a dispozițiilor acestui act normativ, prin constatarea ca prescrisă a acțiunii reclamantului“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Decretul nr. 218/1960 este întemeiată, motivând, în esență, că textul criticat prin excepția de neconstituționalitate stabi-

lea la alin. 1 că dreptul la orice acțiune având ca obiect restituirea în natură sau prin echivalent a unui bun intrat, înainte de data publicării acestui decret, în posesiunea statului, în aceea a unei organizații cooperatiste sau a oricărei alte organizații obștești, fie fără nici un titlu, fie în cadrul procedurii prevăzute de Decretul nr. 111/1951, se prescrie prin doi ani socotiți de la data la care a avut loc intrarea în posesie. Totodată se arată că la alin. 2 al art. III din Decretul nr. 218/1960 se prevede că „prin același termen se prescrie și dreptul de a cere executarea silită în temeiul oricărui titlu executor obținut în urma exercitării vreunui dintre drepturile la acțiune la care se referă alin. 2“, iar la alin. 3 se prevede că „dispozițiile art. 13—17 din Decretul nr. 167/1958 nu sunt aplicabile prescripției prevăzute în articolul de față“. Pentru considerentul că termenul de prescripție de 2 ani, instituit prin Decretul nr. 218/1960, este mai mic decât termenul de prescripție de drept comun stabilit de Decretul nr. 167/1958, se consideră că această dispoziție legală, având semnificația instituirii unui regim mai favorabil pentru proprietatea statului, contravine art. 41 alin. (2) din Constituție, conform căruia „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege...*“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate în discuție.

Consiliul Legislativ, căruia i s-a cerut punctul de vedere cu privire la acțiunea în timp a dispozițiilor art. III din Decretul nr. 218/1960 și ale Decretului nr. 712/1966, a comunicat, în esență, că dispozițiile respective „și-au produs efectele în aplicare la data intrării lor în vigoare“.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, opinia Consiliului Legislativ, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție și art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă a fost ridicată într-o cauză civilă având ca obiect acțiunea în revendicare mobilă, prin care reclamantul a solicitat restituirea de către Ministerul de Interne a unei săbii de Toledo și a unui stilet lucrat în filigran, pe care le predase, la cererea autorităților vremii, în perioada 1948—1950. În cadrul procesului, ca urmare a faptului că Ministerul de Interne s-a apărat prin invocarea prescrierii dreptului la acțiune conform prevederilor art. III din Decretul nr. 218/1960, instanța a invocat din oficiu neconstituționalitatea acestor prevederi legale.

Textul art. III din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, a căruia neconstituționalitate a fost invocată din oficiu de instanța judecătorească, are următorul conținut: „*Dreptul la orice acțiuni având ca obiect restituirea, în natură sau prin echivalent, a unui bun intrat, înainte de data publicării decretului de față, în posesiunea statului, în aceea a unei organizații cooperatiste sau a oricărei alte organizații obștești, fie fără nici un titlu, fie în cadrul procedurii prevăzute de Decretul nr. 111/1951, se prescrie prin doi ani socotiți de la data când a avut loc intrarea în posesiune.*“

Prin același termen se prescrie și dreptul de a cere executarea silită în domeniul oricărui titlu executor în urma exercitării vreunui dintre drepturile la acțiune la care se referă alin. 1.

Dispozițiile art. 13—17 inclusiv din Decretul nr. 167/1958 nu sunt aplicabile prescripției prevăzute prin articolul de față.

Cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Dispozițiile a căror neconstituționalitate este invocată pe calea excepției de față nu pot fi disociate de cele ale Decretului nr. 712/1966 cu privire la bunurile ce se încadrează în prevederile art. III din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extintivă, dispoziții potrivit cărora *„Bunurile ce se încadrează în prevederile articolului III din Decretul nr. 218 din 1 iulie 1960 pentru modificarea Decretului nr. 167 din 21 aprilie 1958 privitor la prescripția extintivă și se află în posesia unei organizații socialiste sunt considerate proprietate de stat de la data intrării lor în posesia statului sau a oricărei organizații socialiste”*. În consecință, intrarea în vigoare a Decretului nr. 712/1966 a consacrat, fără echivoc, trecerea în proprietatea statului a bunurilor la care se referea art. III din Decretul nr. 218/1960.

În cauza care face obiectul prezentei decizii contestarea constituționalității textului art. III din Decretul nr. 218/1960 s-a făcut în raport cu dispozițiile art. 41 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular”*. Instanța care a ridicat excepția de neconstituționalitate consideră că instituirea în mod vădit în favoarea statului a unui termen de prescripție a dreptului la acțiune în revendicare, prin derogare de la prevederile Codului civil și ale Decretului nr. 167/1958, contravine flagrant principiului constituțional enunțat la art. 41 alin. (2).

Textul art. III din Decretul nr. 218/1960, precum și cel al Decretului nr. 712/1966 au intrat sub incidența controlului exercitat de Curtea Constituțională în mai multe rânduri.

Astfel Curtea Constituțională, fiind sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor decretelor nr. 218/1960 și nr. 712/1966, a respins-o prin deciziile nr. 5 din 17 ianuarie 1995 și nr. 63 din 20 iunie 1995, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 10 mai 1995 și, respectiv, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 15 ianuarie 1996. În esență, motivarea soluției a avut în vedere faptul că prin excepție se solicitase să fie declarate neconstituționale actele normative anterioare Constituției, prin care s-a constituit un drept de proprietate. Or, după cum se arată în motivarea celor două decizii, *„În ceea ce privește constatarea neconstituționalității și deci a abrogării decretelor atacate în temeiul art. 150 alin. (1) al Constituției din anul 1991, trebuie distins, pe de o parte, între constituirea dreptului și efectele sale sub imperiul actelor normative anterioare și care sunt atacate și efectele dreptului constituit anterior, care se produc în continuare, sub regimul Constituției din anul 1991, pe de altă parte. Legea posterioară, deci Constituția din anul 1991, nu poate stinge dreptul născut sub imperiul legii anterioare, deoarece ar însemna ca ea să fie aplicată retroactiv, ceea ce interzice art. 15 alin. (2) din Constituție”*. În argumentare s-a invocat și faptul că *„Noua lege poate modifica regimul juridic anterior, poate suprima acest drept sau îl poate înlocui cu un alt drept care astfel se naște, cum ar fi cazul reconstituirii dreptului afectat de legea anterioară. Dar fără retroactivitate noua lege nu poate desființa modalitatea în care legea anterioară a constituit dreptul respectiv. Această concluzie nu este infirmată de faptul că dreptul de proprietate al statului, constituit pe baza decretelor atacate, reprezintă o situație juridică în curs, deoarece*

în acest caz nu mai suntem în domeniul neretroactivității, ci în acela al aplicării imediate a legii noi, astfel încât dreptului de proprietate constituit anterior Constituției îi sunt aplicabile prevederile regimului constituțional actual”. Totodată Curtea a reținut că *„nici în situația în care este sesizată cu ilegalități și abuzuri, cu încălcări ale ordinii constituționale săvârșite înainte de intrarea în vigoare a Constituției din anul 1991, nu este competentă să le rezolve. Dacă ar face un asemenea lucru, Curtea Constituțională însăși ar încălca Constituția și principiile dreptului, pentru că ar înlătura un abuz, o ilegalitate, printr-o arogare abuzivă de competență, ceea ce este evident în afara ideii de justiție constituțională”*.

Aceste considerații, care stau la baza soluțiilor pronunțate de Curtea Constituțională, își păstrează actualitatea și în cauza de față, în sensul că în situația drepturilor născute în temeiul unor acte normative anterioare Constituției din 1991, care și-au produs și epuizat efectele înainte de intrarea în vigoare a acesteia, nu se mai pune problema ca respectivele acte normative să poată fi declarate neconstituționale și, pe cale de consecință, drepturile în discuție să fie desființate.

A decide că prin dispozițiile sale privind reglementarea proprietății Constituția în vigoare ar putea desființa sau modifica situații juridice anterioare, existente ca o consecință a unor acte normative preconstituționale, care au avut ca efect trecerea unor bunuri în proprietatea statului, ar însemna să se încalce principiul constituțional al neretroactivității legii, prevăzut la art. 15 alin. (2) din legea fundamentală.

În aceste condiții, deși atât art. III din Decretul nr. 218/1960, cât și Decretul nr. 712/1966, care îi precizează efectele privind dobândirea de către stat a dreptului de proprietate, sunt în mod vădit incompatibile cu prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, care nu îngăduie un tratament preferențial, derogatoriu de la normele dreptului comun, pentru proprietatea privată a statului, această constatare nu atrage nici un efect cu privire la competența Curții Constituționale de a se pronunța asupra legitimității dobândirii dreptului de proprietate de către stat în temeiul celor două acte normative care și-au produs efectele într-un alt regim constituțional.

Pe de altă parte, textul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, prevede: *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei.”*

Curtea reține în legătură cu această dispoziție legală că textele celor două decrete nu mai erau în vigoare la data adoptării Constituției din 1991.

Atât art. III din Decretul nr. 218/1960, cât și Decretul nr. 712/1966 au fost edictate într-o manieră care sfida orice idee de dreptate și de morală, pentru constituirea unui drept de proprietate al statului asupra bunurilor care se aflau la acea dată *„în posesia unei organizații socialiste”* și stabilind, totodată, că bunurile respective *„sunt considerate proprietate de stat de la data intrării lor în posesia statului sau a oricărei organizații socialiste”*. Din însuși conținutul celor două acte normative rezultă că acestea și-au consumat efectele chiar în momentul apariției lor, fiind adoptate pentru constituirea abuzivă a unui drept de proprietate al statului asupra unor bunuri în posesia cărora acesta intrase *„fie fără nici un titlu, fie în cadrul procedurii prevăzute de Decretul nr. 111/1951”*. Cele două decrete nu se mai aplicau însă și în cazul unor bunuri care ar fi intrat în posesia statului sau a unei organizații socialiste după data apariției

lor, tocmai datorită faptului că se atinsese finalitatea pentru care fuseseră emise.

Aceasta este explicația pentru care, deși nu au fost niciodată abrogate expres, cele două acte normative criticate nu au mai fost considerate a fi „active“, fiind ieșite din vigoare prin însăși producerea efectului care a fost urmărit la data adoptării lor. În acest sens a opinat de altfel și Consiliul Legislativ în punctul de vedere exprimat la solicitarea Curții Constituționale. De asemenea, aceasta constituie și explicația faptului că în jurisprudența anterioară a Curții Constituționale cu privire la soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 218/1960 și ale Decretului nr. 712/1966 nu s-a făcut aplicarea dispozițiilor art. 150 alin. (1) din Constituție. Dacă la data adoptării Constituției cele două acte normative ar fi fost considerate active, Curtea ar fi trebuit, în cadrul controlului de constituționalitate, să constate că ele nu mai sunt în vigoare, întrucât, în mod evident, acestea contraveneau legii fundamentale.

De altfel, în sensul că decretele în cauză nu mai sunt în vigoare, Curtea Supremă de Justiție s-a pronunțat, dar cu altă motivare, prin Decizia nr. 447 din 14 decembrie 1993 a Secției comerciale, reținând în același timp că aceste decrete contraveneau chiar și regimului constituțional existent la data adoptării lor (aspect care însă nu poate face obiectul controlului de constituționalitate efectuat prin prezenta decizie de Curtea Constituțională).

În legătură cu susținerea instanței judecătorești care a ridicat din oficiu excepția de neconstituționalitate, în sensul

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Decretul nr. 218/1960 pentru modificarea Decretului nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, excepție ridicată din oficiu de Judecătoria sectorului 5 București în Dosarul nr. 11.174/1997 al acestei instanțe.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 1999.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1993 privind Tariful vamal de import al României

În temeiul art. 114 alin. (4) din Constituția României,

Guvernul României emite următoarea ordonanță de urgență:

Articol unic. — Alineatul 2 al literei a) a articolului 5 din Ordonanța Guvernului nr. 26/1993 privind Tariful vamal de import al României, publicată în Monitorul Oficial al

că aceasta este admisibilă, întrucât textul criticat se referă la efecte „ce se produc după adoptarea Constituției din 1991“, Curtea observă că de fapt instanța a aplicat un text, și anume art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care nu mai este în vigoare în urma modificărilor și completărilor aduse acestei legi prin Legea nr. 138 din 24 iulie 1997. Conform acestui text prevederile alin. (1) și (2) ale art. 26, referitoare la posibilitatea folosirii ca temei legal pentru rejudecarea cauzelor civile și penale a deciziei definitive a Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei legi sau a unei ordonanțe, se aplică numai raporturilor juridice stabilite după intrarea în vigoare a Constituției.

Față de cele de mai sus Curtea reține că, prin coroborarea alin. (1) al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu alin. (6) al aceluiași articol, excepția privitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art. III din Decretul nr. 218/1960 urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă.

Această soluție nu exclude însă posibilitatea ca instanța judecătorească, în cadrul competenței conferite de prevederile art. 6 alin. (2) și (3) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, să soluționeze acțiunea cu care a fost investită, examinând modul în care s-a constituit dreptul de proprietate al statului asupra bunurilor revendicate, pentru a vedea dacă erau îndeplinite condițiile prevăzute în dispozițiile constituționale și legale, în vigoare la data respectivă.

României, Partea I, nr. 213 din 31 august 1993, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Se exceptează de la regimul de scutire de taxe vamale destinate menținerii și restabilirii ordinii publice, primite din autovehiculele, altele decât ambulanțele ori autovehiculele import sub formă de ajutoare și donații.“

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministru de interne,

Constantin Dudu Ionescu

Ministrul finanțelor,

Decebal Traian Remeș

București, 1 februarie 2000.

Nr. 1.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru abrogarea unor poziții din anexa nr. 3

la Hotărârea Guvernului nr. 639/1995 privind transmiterea unor bunuri din și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“, republicată

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă pozițiile nr. 41, 44, 45, 46, 68 și 69 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 639/1995 privind transmiterea unor bunuri din și în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 10 septembrie 1996, cu modificările ulterioare,

urmând ca imobilele ce fac obiectul pozițiilor respective să rămână în continuare, după caz, în administrarea Consiliului Județean Mureș sau în proprietatea societăților comerciale de la care au fost transmise inițial, care vor decide asupra destinației acestora potrivit reglementărilor legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

p. Secretarul general al Guvernului,

Emanuel Albu

Ministrul funcției publice,

Vlad Roșca

Ministrul finanțelor,

Decebal Traian Remeș

București, 27 ianuarie 2000.

Nr. 59.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli al trezoreriei statului pe anul 2000

În baza prevederilor art. 10 alin. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 66/1994 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli al trezoreriei statului pe anul 2000, în volumul și structura prezentate în anexă.

Art. 2. — Ministerul Finanțelor va dispune măsurile necesare pentru asigurarea încasării la termen a veniturilor

și pentru efectuarea plăților, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare, potrivit destinației și limitei prevăzute în bugetul trezoreriei statului.

Art. 3. — Anexa face parte integrantă din prezenta hotărâre și se transmite Ministerului Finanțelor.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul finanțelor,

Decebal Traian Remeș

București, 28 ianuarie 2000.

Nr. 70.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind încadrarea drumului de acces la Mânăstirea Moisei, situat pe raza comunei Moisei, județul Maramureș, în categoria funcțională a drumurilor comunale

În temeiul prevederilor art. 12 din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul juridic al drumurilor, republicată,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Articol unic. — Se aprobă încadrarea în categoria funcțională a drumurilor comunale, sub denumirea *DC 1*, a drumului de acces la Mânăstirea Moisei, situat pe raza comunei Moisei, județul Maramureș, cuprins între DN 17 C km 79+763, Mânăstirea Moisei și intersectarea cu drumul de utilitate publică spre rezervația naturală Izvorul Albastru al Izei, cu o lungime de 3 km.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul funcției publice,
Vlad Roșca

Ministrul transporturilor,
Traian Băsescu

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

București, 28 ianuarie 2000.
Nr. 72.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind exceptarea temporară de la plata taxelor vamale a hârtiei de ziar provenite din import

În temeiul prevederilor art. 70 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României,

Guvernul României h o t ă r ă ș t e :

Art. 1. — Se exceptează temporar de la plata taxelor vamale, în limita unui contingent de 10.000 tone, importul prevăzut la poziția tarifară 4801.00.00 — Hârtie de ziar, în rulouri sau în foi, pentru tipărirea ziarelor.

Art. 2. — Administrarea contingentului tarifar se efectuează prin licențe eliberate de Ministerul Industriei și Comerțului.

Art. 3. — Prevederile prezentei hotărâri se aplică în perioada 1 ianuarie — 30 aprilie 2000.

PRIM-MINISTRU

MUGUR CONSTANTIN ISĂRESCU

Contrasemnează:

Ministrul industriei și comerțului,
Radu Berceanu

Ministrul finanțelor,
Decebal Traian Remeș

București, 1 februarie 2000.
Nr. 87.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro